ΣΛΑΥΊΚΑΙ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΧΙΟΝΙΟΥ

Μιὰ φορὰ κ' ἕνα καιρό, στὸ βασίλειο τοῦ τσάρου Μπερέντυ—ποὺ βρισκότανε στὸ δάσος τοῦ Ρόδινου Βουνοῦ—ὁ γέρω χειμώνας ἀγάπησε τὴν ὡμορφη καὶ νέα Ἄνοιξη. Χρόνια ὁλόκληρα τὴν κυνηγοῦσε, μὰ κείνη, ποὺ κρύωνε μόλις τὴν πλησίαζε, δὲν ἤθελε οὔτε νὰ τὸν ἀντικρύσῃ σὰ μάτια της. Μὰ ὁ γέρω χειμώνας δὲν ἔχανε τὸ θάρρος του καὶ δὲν ἀπελπιζότανε. Καὶ ὅποιος εἶνε ὑπομονετικὸς στὸν ἔρωτα, πάντα κερδισμένος βγαίνει. Ἡ νέα καὶ ὡμορφη ἄνοιξη συγκινήθηκε τέλος ἀπ' τὴν ἐρωτικὴ φλόγα τοῦ γέρω χειμώνα, καὶ τὸν πῆρε ἄντρα. Ἀπ' τὸ γάμο τους γεννήθηκε μιὰ ξανθόμαλη πεντάμορφη κόρη, πιὸ ἄσπρη κι' ἀπ' τὸ γάλα, ποὺ τὴν ἔβγαλαν Σνεγκουρότσκα, δηλαδὴ ἡ Κόρη τοῦ Χιονιοῦ. Ὅλοι ὅμως τὴ φώναζαν Χιονολούλουδο.

***

Ὦ γλυκό μου Χιονολούλουδο, εὐωδιαστὸ κι' ἀνέγγιχτο, ἔχεις ἀπάνω σου κάτι ἀπ' τὴν παρθενιὰ τῆς ἀτέρανης ἀσπροφορεμένης στέππας—κάτι ἀτ' τὴ λεπτότατην εὐωδιὰ ποὺ σκορπᾶνε τὸ πρωῒ οἱ κρίνοι, πρὶν ἀκόμα προβάλει ὁ ἥλιος.

***

Ἔτσι μεγάλωνε τὸ Χιονολούλουδο μὲς στὰ δάση ποὺ τὰ σκέπαζε πυκνὸ χιόνι. Ποτέ του δὲν εἶχε βγεῖ ἀπὸ κεῖ μέσα, γιατὶ οἱ γέροι φτωχοὶ χωρικοί, στοὺς ὁποίους ὁ χειμώνας εἶχε ἐμπιστευθεῖ τὴν κόρη του, τῆς εἴχανε πεῖ πὼς κάποιος τρομερὸς κίνδυνος τὴν περίμενε ἄν πήγαινε μακρυὰ ἀπ' τὸ μέρος ποὺ γεννήθηκε. Παιχνίδια εἶχε τὰ κρύσταλλα καὶ συντροφιὰ τοὺς χιονένιους ἀνθρώπους ποὺ ἔφτιαχνε μόνη της καὶ ποὺ καθότανε καὶ τοὺς κουβέντιαζε ὧρες ὁλόκληρες σὰ νἄτανε ζωντανοί. Μὰ ὡστόσο ἐπιθυμοῦσε νὰ βγῇ κι' αὐτὴ παραόξω, νὰ δεῖ—γιατὶ νὰ σᾶς τὸ κρύψουμε καὶ νὰ μὴν τὸ ποῦμε; —τὸ Λέϊ, τὸν ὡμορφο τσοπάνο ποὺ τὴ μάγευε κάθε μέρα μὲ τοὺς γλυκόλαλους ἤχους τῆς φλογέρας του. Ἤθελε νὰ τὸν δεῖ ἀπὸ κοντὰ νὰ παίξῃ μὲ τὴ φλογέρα του, νὰ τὸν δεῖ μονάχα, γιατὶ—ἄλλο μονο!—δὲ μποροῦσε νὰ αἰσθανθῇ τίποτε περισσότερο γι' αὐτόν, δὲν μποροῦσε νὰ τὸν ἀγαπήσῃ. Ἂς ἦταν ὡμορφη σαν λουλούδι, σὰν ἀτάνητη χιονισμένη βουνοκορφή. Ἀπ' τὴ μάνα της πῆρε τὴν ὡμορφιὰ κι' ἀτ' τὸν πατέρα της πῆρε—ἕνα κομμάτι πάγο ἀντὶ καρδιᾶς. Καὶ ὁ γέρω χειμώνας εἶπε στοὺς χωρικοὺς ὅταν τοὺς ἐμπιστευότανε τὴν κόρη του, πὼς μόλις ἀγγίζει τὰ χείλια της το φλογερὸ—σὰ μεσημεριάτικος ἥλιος—φιλὶ τῆς Ἀγάπης, τὸ Χιονολούλουδο θὰ λυώσει σὰ νιφάδα. Γι' αὐτὸ καὶ οἱ χωριάτες δὲν τὴν ἀφήνανε νὰ βγῇ ὄξω ἀτ' τὸ δάσος, γιὰ νὰ μὴν τὴν ξεπλανέψει κανένας καὶ τὸν ἀφήσει νὰ τὴ φιλήσει...

***

Ὦ γλυκό μου Χιονολούλουδο, μυριστικὸ κι' ἀνέγγιχτο, ἔχεις ἀπάνω σου κἄτι ἀτ' τὴν παρθενιὰ τῆς ἀτέρανης ἀσπροφορεμένης στέππας—κάτι ἀτ' τὴ λεπτότατην εὐωδιὰ ποὺ σκορπᾶνε τὸ πρωῒ οἱ κρίνοι, τρὶν ἀκόμα προβάλει ὁ ἥλιος.

***

Κι' ὅσο περνοῦσε ὁ καιρὸς τόσο ἡ ὡμορφιὰ τοῦ Χιονολούλουδου γινότανε ξακουστὴ σ' ὅλες τὶς πολιτείες. Καί, ἀπ' ὅλες τὶς πολιτείες, οἱ νέοι παρατούσανε τὶς ἀραβωνιαστικές τους καὶ πήγαιναν νὰ δοῦνε τὴν Κόρη τοῦ Χιονιοῦ, στὰ βάθη τοῦ χιονισμένου δάσους, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ κερδίσουν τὴν καρδιά της. Μὰ κείνη δὲ μποροῦσε νὰ νοιώσῃ μέσα της τίποτα. Ἀπ' τὴν ἐποχὴ μάλιστα ποὺ ἄρχισε νὰ βλέπει ἕνα σωρὸ νέους τριγύρω της, δὲν τῆς ἔλεγε πιὰ τίποτα οὔτε ὁ Λέϊ, γιατὶ κατάλαβε πὼς ἦταν ὅμοιος μ' ὅλους τοὺς ἄλλους.

Ὡστόσο τὸ Χιονολούλουδο κατάφερε τοὺς χωρικοὺς ποὺ τὴ φύλαγαν, νὰ τὴν ἀφήσουν νὰ πάῃ στὴν κοντινότερη πολιτεία. Καί, σιγὰ-σιγά, τῆς μπῆκε ἡ ἐπιθυμία ν' ἀκούσῃ κι' αὐτὴ τὰ γλυκὰ λόγια ποὺ ἔβλεπε νὰ λένε οἱ νέοι σὲ ἄλλες νέες. Ἦταν περίεργη νὰ δῇ τί θὰ δκαμίσει.. Ἔτσι μιὰ μέρα ὁ πλούσιος ἔμπορος Μιγγὶρ κατώρθωσε νὰ τὴ συγκινήσῃ μὲ τὰ ἐρωτικά του λόγια καὶ νὰ τὴν κάνει νὰ αἰσθανθεῖ κάτι, μπρὸς στὴ φλόγα τοῦ πάθους του.

Γιὰ τὸ χατῆρι μάλιστα τοῦ ὡμορφου Χιονολούλουδου ὁ Μιγγίρ, στάνια ἔβλεπε πειὰ τὴν Κυτάβι, τὴν ὡμορφη ἀραβωνιαστικιά του, ἄν καὶ σὲ λίγες μέρες ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ ὁ γάμος τους.

Ἤρθε ὅμως καὶ ἡ μέρα ποὺ θὰ γινόντουσαν τὰ στεφανώματα μὲ τὴν Κουπάβα καὶ ὁ Μιγγὶρ ἤτανε πολὺ λυπημένος, ἐπειδὴ σὲ λίγες ὧρες θὰ δενότανε, μὲ στεφάνι, γιὰ ὅλη του τὴ ζωή, μὲ μιὰ γυναῖκα ποὺ δὲν τὴν ἀγαποῦσε πιὰ καθόλου.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ ὅμως, τὰ κατάφερε νὰ βρεθῇ μόνος μὲ τὴν Κόρη τοῦ Χιονιοῦ—ποὺ εἶχε ἔρθει καὶ κείνη στὸ γάμο του—καὶ τὴν τράβηξε μαζί του παράμερα.

Ἡ φλόγα τῆς καρδιᾶς του κυλοῦσε σὰ λάβα, σὰ ζεστὸ ποτάμι ἀπ' τὰ φλογισμένα του χείλη. Καὶ τῆς τραγούδησε τόσο παθητικὰ τὸν ἔρωτά του, ποὺ ἡ καρδιὰ τοῦ Χιονολούλουδου ἄνθισε ξαφνικὰ—ὦ χαρά! —κι' ἄρχισε νὰ χτυπᾷ δυνατά.

Κ' ἔγειρε λιγοθυμισμένη στὴν ἀγκαλιά του:

— Καλέ μου, σ' ἀγαπῶ!

Καὶ κεῖνος, μεθυσμένος ἀπὸ εὐτυχία, τὴν ἔσφιξε παράφορα στὸ στῆθος του καὶ τὴ φίλησε στὸ στόμα.

Καὶ τότε εἶδε τὸ Χιονολούλουδο, τὸ πανέμορφο Χιονολούλουδο—ποὺ δὲ μπόρεσε νὰ βαστάξῃ στὴν τόση ἐρωτική του φλόγα—τὸ εἶδε νὰ λυώνῃ σιγα-σιγὰ στὴν ἀγκαλιά του, σὰ νιφάδα χιονιοῦ, νὰ γίνεται κρύο καὶ διάφανο νερό, νὰ μικραίνει, νὰ μικραίνει, νὰ χάνεται...

Καὶ σὲ λίγο, ἀπ' ὅλη τὴν ὡραία ἐκείνη κοπέλλα, μονάχα λίγα δάκρυα ἦταν ραντισμένα καταγῆς, ποὺ κ' ἐκεῖνα ἄρχισε νὰ τὰ ρουφάει τὸ χῶμα, ἐνῶ ὁ Μιγγὶρ ξαπλωμένος χάμω ἔκλαιε πικρὰ καὶ φιλοῦσε τὴ γῆ ποὺ εἶχε καταπιεῖ τὴν ἀγάπη του...

*

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Γίγας καὶ Νάνος

Τὸ Μουσεῖον τοῦ Λονδίνου κατέχει δύο βιβλία μοναδικὰ εἰς τὸν κόσμον διὰ τὸ μέγεθός των. Ἔχει δηλαδὴ τὸ μεγαλύτερο καὶ τὸ μικρότερο βιβλίο ὅλου τοῦ κόσμου.

Τὸ πρῶτο εἶνε ἕνας ἄτλας τῶν ἀποικιῶν τῆς Γερμανίας, ποὺ προσφέρθη στὸν Βασιλέα Κάρολον 20ν τὸ 1660 καὶ ζυγίζει τρακοσες ὀκάδες. (Ἀσφαλῶς δύσκολα θὰ μποροῦσε νὰ κλαπῇ.)

Τὸ ἄλλο ποὺ εἶνε μικρὸ σὰν τὸ νύχι τοῦ ἀντίχειρος περιέχει πλήρες τὸ κείμενον τῆς Καινῆς Διαθήκης, εἶνε δὲ ἔργον τοῦ 17ου αἰῶνος καμωμένο ἀπὸ ἕναν κληρικὸ τῆς Βυρτεμβέργης.

***

Ἠλεκτρικὸς ὕπνος

Τελευταῖα πειράματα γενόμενα εἰς τὸ Βιολογικὸν Ἰνστιτοῦτον τῆς Ν. Ὑόρκης ἀπέδειξαν ὅτι διὰ τῆς διοχετεύσεως ἠλεκτρικοῦ ρεύματος κατὰ δόσεις ἀπὸ ἕνα μέχρις ὀκτὼ βὸλτ προκαλεῖται ὕπνος καθ' ὅλα ὅμοιος μὲ τὸν διὰ χλωροφορμίου καὶ αἰθέρος παραγόμενον.

Ὁ δι' ἠλεκτρισμοῦ κοιμώμενος δὲν αἰσθάνεται ἀπολύτως τίποτε καὶ μπορεῖ νὰ ὑποστῇ ἀδιαφόρως τὴν ὀδυνηρωτέραν ἐγχείρησιν. Ὁ ὕπνος του παύει ἀμέσως μόλις διακοπῇ τὸ ἠλεκτρικὸ ρεῦμα, ἔχει δὲ τὸ σπουδαῖον πλεονέκτημα ἐτι τῶν ἤδη ἐν χρήσει ἀναισθητικῶν μεθόδων ὅτι δὲν ἐπιφέρει οὐδεμίαν διαταραχὴν στὴν καρδίαν ἢ εἰς ἄλλην τινὰ λειτουργίαν τοῦ ἀνθρωπίνου ὀργανισμοῦ.

Τὸ μόνον ὅμως ποὺ ἐπιφέρει, ἂν αὐξηθοῦν πέραν τῶν ὀκτὼ τὰ βὸλτ, εἶνε ὁ... θάνατος. Ἀλλὰ καὶ αὐτός, βεβαιώνουν οἱ θιασῶται τῆς νέας μεθόδου ἐπιτήδειονες (τὸ ἐδοκίμασαν ἄραγε;) ἐπέρχεται γλυκύτατος!

***

Ἡ φαλάκρα καταργεῖται...

Ὁ Δόκτωρ Πάρκερ τοῦ Πανεπιστημίου Ντητρόϊτ (Μίτσιγχαμ) τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν ἀνεκοίνωσε τελευταίως μίαν νέαν ἐφεύρεσίν του, ποὺ μόλις ἐγνώσθη ἐπροκάλεσε ζωηροτάτη συγκίνησι μεταξὺ τῶν φαλακρῶν ὅλου τοῦ κόσμου.

Πρόκειται δηλαδὴ περὶ ἑνὸς νέου ὁροῦ διὰ τριῶν ἐνέσεων τοῦ ὁποίου ἐντὸς ἑπτὰ ἡμερῶν, βγαίνουν καὶ στὴν στιλπνότερη φαλάκρα ἄφθονες τρίχες.

Τὸ μόνον δυσάρεστον εἶνε ὅτι ἡ ἐνέσεις αὐτὲς γιὰ νὰ γίνουν ἀπαιτοῦν πολὺ ἰσχυρὸν ὀργανισμὸν καὶ καρδίαν ἀπό... πέτρα... Ὁ Δόκτωρ Πάρκερ ἐπὶ τοῦ σημείου αὐτοῦ ἐφιστᾶ πολὺ τὴν προσοχὴν τῶν φαλακρῶν, οἱ ὁποῖοι δέον νὰ ὑποβληθοῦν πρὸ τῆς ἐφαρμογῆς τῆς μεθόδου του εἰς λεπτομερῆ ἐξέτασιν ἀπὸ εἰδικὸν καρδιολόγον.

Ἡ κακὲς γλῶσσες ὅμως λένε ὅτι τὴν ἐτιφύλαξι αὐτὴν τὴν ἔκανε μόνο καὶ μόνο γιὰ ν' αὐξήσῃ τὴν πελατεία του. Ἐτειδὴ ὁ δόκτωρ Πάρκερ, εἶνε εἰδικὸς καρδιολόγος καὶ μόνον ἐσχάτως ἠσχολήθη μὲ τὴν... φαλακρολογία.